

SAAVU KIRKKOPOSTI

numero 3

marraskuu 2025

SISÄLLYS

Julkaisutiedot	1
Pääkirjoitus	2
18 sunnuntai helluntaista evankeliumiteksti Luuk. 14:1–6	3
18 sunnuntai helluntaista kristityn vapaus, saarna – Tuula Paasivirta	3
Aamenesta öylättiin palsta: Pyhä ja sakraalitila	5
Raamattu on kristittyjen pyhä kirja – Tuula Paasivirta	5
Matti Laurilan pitkä ura Oulun hiippakunnassa	7
Virren tarina virsi 27 – Tauno Väinölä	11
Virren 27 sanat	12
Uutisia kirkon liepeiltä – koonnut Tuula Paasivirta	12
Pyhäinpäivänä Sana sinulle – Jussi Laine	14
Adventti aloittaa joulun odotuksen, Rauhan Sana – lehti 2021	16
Loppusanat	17

JULKAISUTIEDOT

Piste- ja äänilehti päätoimittaja Tuula Paasivirta
Podcast äänilehti päätoimittaja Tuomo Burman
Piste ja äänilehden saa nyt myös tilattuna omaan sähköpostiin.
Yhteystiedot: ext-tuula.paasivirta@evl.fi (huomaa etuliite ext),
tuomo.burman@burha.net
Yhteisosoite: saavukirkkoposti.kirkkohallitus@evl.fi
Lukija: Tuula Paasivirta
Julkaisija: Suomen ev.lut. kirkon Kirkkohallitus, KJY
Tämä on lehden 75. vuosikerta

Toimisto ja tilaukset: Arja Kunnala, p. 050 3525 723, sähköposti arja.kunnala@evl.fi,
PL 210, 00131 HELSINKI
Lehti on tilaajilleen maksuton

PÄÄKIRJOITUS

Hyvää keskisyksyä. On marraskuun puoliväli, kun teen tätä lehden numeroa. Melko lämmin sää on edelleen. Tosin juuri tänään ennustetaan, että tulee kylmä talvi ja pohjoisessa on jo lunta. Vanha kansa ennusti pihlajanmarjoista talven säätä, erityisesti lumen paljoutta. Lapsuuteni pihapiiriin liittyi vahvasti todella iso pihlaja kauniine marjoiheen.

Tässä lehdessä on kempeläläisen pastorin Matti Laurilan pitkä haastattelu. Hän on töissä Oulun hiippakunnan tuomiokapitulissa kansainvälisen työn hiippakuntasihteerinä ja tuntee myös tandempyöräilyn salat ja käytännöt.

Joulukuussa ilmestyy kirja Saavutettava Jumala - Vammaisuuden teologia ja yhdenvertaisuus kirkossa. Sen on toimittanut asiantuntija Katri Suhonen. Olen kirjoittanut kirjaan luvun vammaisiin henkilöihin kohdistuvasta hengellisestä väkivallasta ja parantamisen pakosta. Kirja mahdollisesti ilmestyy myös Saavutettavuuskirjasto Celiassa äänikirjana vuonna 2026.

Kirja on omistettu Jukka Sariolalle, pitkän linjan kirkon saavutettavuuden ja vammaisuuden neuvottelukunnan puheenjohtajalle, teologiselle pohdiskelijalle ja yhteiskunnalliselle vammaisvaikuttajalle. Jukan oli tarkoitus kirjoittaa tähän kirjaan oma artikkelinsa, mutta hän menehtyi ennen kuin ehti saada sen valmiiksi. Tähän lehteen haastatteleman Matti Laurila on tämän neuvottelukunnan nykyinen puheenjohtaja.

Pyhä on asia, jota olen myös miettinyt. Mitä tarkoittaa, että jokin asia on ihmiselle Pyhä? Ja tässä en tarkoita sunnuntaita, josta kansan kielessä joskus puhutaan myös pyhänä. Eläkkeellä oleva Yleisradion toimittaja Tiina Merikanto sanoi uusimmassa marraskuun alun ET lehdessä, että hän kokee muun muassa Tuomasmessussa pyhyttä. Tuomasmessu on yksi luterilaisen kirkon messuista eli jumalanpalveluksista. Muun muassa Helsingissä Agricolan kirkossa sunnuntaisin klo 18 toimitetaan tuomasmessu. Sen taustalla on Tuomasysteisiö.

Tässä lehdessä on juttu Raamatusta pyhänä kirjana. Joillekin se voi olla ikoni tai muu pyhä esine. Pyhä voi olla myös kirkko tai muu paikka tai esine, josta ei halua luopua.

Mielenkiintoista oli tänä vuonna tehdä Yleisradioon myös omaelämäkerrallista aamuhartaussarjaa, joka lähetettiin keskiviikkoisin 10.9.-22.10, seitsemän viikon aikana kuusi hartautta. Musiikin vuoksi hartaudet ovat Yle Areenassa kuunneltavissa vain kaksi kuukautta lähetyspäivästä lukien, joten viimeinen poistuu 22.12. eli juuri ennen joulua. Ensimmäisessä hartaudessa muistelin, sitä kuinka koulussa opeteltiin virsiä ulkoa. Minä opettelin nykyisen virren 183 On meille aarre verraton. Toki tuolloin oli käytössä aiemman virsikirjan sanat.

Osa teistä saa tämän lehden hyvin lähellä adventtia tai adventtiajan alussa. Hyvää uutta kirkkovuoden alkua. Siunattua adventtia ja joulun aikaa sinulle ja meille kaikille.

Tuula Paasivirta

SAARNA

Saarnaan liittyvä raamatun kohta

18 sunnuntai helluntaista evankeliumiteksti Luuk. 14:1–6

Jeesus meni sapattina erään fariseusten johtomiehen kotiin aterialle, ja kaikki tarkkailivat, mitä hän tekisi. Kävi niin, että hänen luokseen tuli vesipöhöä sairastava mies. Jeesus kääntyi lainopettajien ja fariseusten puoleen ja kysyi: ”Onko sapattina lupa parantaa vai ei?” He eivät sanoneet siihen mitään. Silloin Jeesus kosketti miestä, paransi hänet ja lähetti hänet pois. Sitten hän taas kysyi: ”Miten te itse teette? Jos jonkun poika tai härkä putoaa kaivoon, niin kai hän heti nostaa sen sieltä, vaikka olisikin sapatti?” Tähän he eivät kyenneet vastaamaan.

Kristityn vapaus

Tuula Paasivirta, Helsinki 12.10.2025

Saarna alkaa

Taas kerran Jeesus oli suostunut ottamaan vastaan ateriakutsun, vaikka varmasti vallan hyvin tiesi, että joutuu tarkkailun alaiseksi, kohteeksi. Ateriakutsu tuli fariseukselta, joka oli maan johtaviin henkilöihin kuuluva henkilö, ja mahdollisesti myös suuren neuvoston jäsen. Fariseus oli valtaa pitävän puolueen jäsen. Ja niin kävi, että tunnelma aterialla ei todellakaan ollut välitön ja ystävällinen. Kuinka sellaisessa ilmapiirissä yleensä saa mitään syötyä.

Tämä tapaaminen tuo esille ihmisen rakkaudettoman sydämen, mutta myös Jeesuksen lempeyden ja luovuuden. Jeesus myös käänsi ilmassa leijuvan kysymyksen läsnäolijoihin itseensä: -Onko sapattina lupa tehdä hyvää? Sapatti on siis juutalaisten pyhäpäivä. Kulttuuri ja tilanteet olivat tuolloin hyvin erilaisia kuin meillä täällä, vuonna 2025, läntisessä maailmassa.

Taustana tähän voi todeta, että tuolloin nämä ateriat olivat tilaisuuksia, johon kuka tahansa ihminen saattoi tulla tapaamaan haluamaansa henkilöä. Tämä selittää yllättävät tilanteet ja vieraat ateriahetkissä. Toki emme tiedä oliko sittenkin niin, että vesipöhöä sairastava mies oli nimenomaan nyt kutsuttu paikalle, että voitaisiin syyttää Jeesusta lain rikkomisesta ja saada hänet kiikkiin. Nimittäin oli suuri tarve saada Jeesus kiinni lain rikkomisesta ja tuomiolle siitä sekä kansan kiihottamisesta.

Ihminen ei ole sapattia varten, vaan sapatti, eli lepo- ja pyhäpäivä ihmistä varten, tätä Jeesus joutui monta kertaa rautalangasta vääntämään, kun käskyistä ja säännöistä oli tulla tärkeämpiä kuin käskyjen tärkeimmästä sisällöstä, rakkaudesta.

Paavali sanoo saman asian näin kirjeessään roomalaisille luvussa 13: Älkää olko kenellekään mitään velkaa paitsi että rakastatte toisianne. Joka rakastaa toista on täyttänyt lain vaatimukset.

Käskyt älä tee aviorikosta, älä tapa, älä varasta, älä himoitse samoin kaikki muutkin, voidaan koota tähän sanaan: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään paha, näin rakkaus toteuttaa koko lain. Tärkeintä ei siis ole sääntöjen noudattaminen ja hurskain ei ole se, joka tekee sen lain noudattamisen tarkimmin. Tärkeintä ei siis ollut tässäkin tapauksessa varmistaa, että sapatti tulee varmasti pidetyksi, vaan se että kärsivä ihminen saa avun, sapattinakin, pyhäpäivänä.

Usko ei ole sääntöjen noudattamista. Ei ole olemassa käsky- ja kieltoluettelo, mistä meidän tulisi aina katsoa, miten pitää toimia missäkin tilanteessa. Itse asiassa se olisi jollain tavalla yksinkertaistakin, jos näin olisi. Usko olisi silloin vain ulkoa opetellun luettelon noudattamista. Toki joku on laskenut, että raamatusta löytyy 365 kieltoa ja käskyä, mutta missään ei sanota, että niitä tulisi orjallisesti noudattaa.

Mutta sellainen olisi uskonnon harjoittamista. Ja kristinusko ei viime kädessä ole uskonto uskonnon itsensä vuoksi. Sen sijaan se on henkilökohtainen suhde Jeesukseen ja tässä suhteessa elämistä. Uskossa Jeesukseen eläminen on luovaa, rakkauden ohjaamaa elämää. Uskonto sitoo ja kahlitsee, mutta usko vapauttaa. Kristinuskon suurin laki on rakkauden laki. Koska tätä rakkautta meillä ei luonnostamme ole, me joudumme taistelemaan omaa rakkauttomuuttamme ja itsekkyyttämme vastaan joka päivä.

Ja se vasta on kova taistelu; se on paljon vaikeampaa kuin yksittäisten sääntöjen noudattaminen. Ja tässä taistelussa ei luulisi kenelläkään enää riittävän voimia toisten virheiden kaiveluun, kyttämiseen ja kampittamiseen niin kuin fariseuksilla oli tapana tehdä. Tämän pyhän nimi on kristityn vapaus. Oppi-isä Martti Luther sanoo, että Kristuksen tähden olemme Jumalan edessä vapaat, mutta lähimmäisten edessä olemme orjia. Tämä voidaan kuvata ristien kautta. Ristin pystyvuon kuvaa suhdetta ylöspäin, suhdetta Jumalaan ja poikkivuon suhdetta lähimmäisiin eli vaakatasoa.

Jumalaan olemme yhteydessä uskon kautta, mutta rakkaus on lähimmäisiä varten. Jos haluamme rakastaa Jumalaa, me emme voi osoittaa sitä mitenkään muuten kuin rakastamalla hänen luotujaan, hänen luomiaan ihmisiä, niitä vaikeita ja hankalia. Ja olemmeko itsekään niin helppoja tapauksia perheessä tai kaveripiirissä.

Mutta mistä rakkaus toisiin ihmisiin nousee? Se voi nousta vain vapaudesta ja siitä että itse saa rakkautta. Tuo ristin pystyvuon kuvaakin sitä, että Jeesukseen uskoen saamme olla varmoja Jumalan rakkaudesta, siitä, että Jumalan rakastaa meitä ehdoitta ja antaa meille syntimme anteeksi ja ottaa meidät taivaaseen tämän elämän jälkeen.

Mutta sitten on tämä elämä tässä maailmassa. Vaikka olemme vapaat Jumalan edessä, me emme ole vapaat vastuusta lähimmäisen edessä. Jos toinen on hädässä ja on mahdollisuus auttaa, emme voi sanoa, että asia ei kuulu minulle. Rakkauden laki velvoittaa meitä. Niin kuin Paavali sanoo Filippiäiskirjeessä ”tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon, Herra on lähellä” (Fil. 4).

Tarvitsemme jatkuvasti sitä, että Jumala vapauttaa meidät omasta itsestämme palvelemaan toisia. Se ihminen, jonka Jeesus on vapauttanut, hän voi antaa sitoa

itsensä rakkauden lailla, hän suostuu palvelemaan muita. Ja kukaan ei ole luvannutkaan, että tämä olisi helppoa ja yksinkertaista. ”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen, sanotaan Galatalaiskirjeessä.” (Gal 5:1).

AAMENESTA ÖYLÄTTIIN

Koonnut Tuula Paasivirta

lähde ev.lut. kirkon verkkosivut

Pyhä

Pyhä (sanctus, sacer) eli sakraali on arjen ja maallisen, profaanin, vastakohta. Pyhällä tarkoitetaan yleensä jotakin asiaa ja paikkaa, joka on muusta erillään ja jolle on annettu erityisasema uskonnollisessa ajattelussa ja käyttäytymisessä. Pyhä on jotakin Jumalalle erotettua tai Jumalalle kuuluvaa.

Pyhäksi nimittäminen ilmaisee suhteen siihen, millä on erityistä arvoa. Pyhyys perustuu symboliseen suhteeseen, joka voi olla yksilöllinen tai yhteisöllinen. Uskonnoissa kokemus pyhästä on usein yhteisöllisyyttä voimistava kokemus.

Sakraalitila

Sakraalitila on vihkimällä pyhitetty tila, joka on tarkoitettu rukousta, hiljentymistä ja jumalanpalvelusta varten.

Sakraalitiloja ovat kirkollisten rakennusten ohella kappelit. Sakraalituloissa voidaan viettää ehtoollista. Sakraalitila on ensisijaisesti tarkoitettu jumalanpalveluskäyttöön. Sakraalitilan yhteydessä on usein muita tiloja seurakunnan eri toiminnoille kuten kerhoille ja vanhustyölle.

RAAMATTU ON KRISTITTYJEN PYHÄ KIRJA

Tuula Paasivirta

Sana Raamattu tulee kreikankielisestä, kirjoituksia tarkoittavasta sanasta grammata. Raamattu on suullisesta perimätiedosta muodostunut kirjojen kokoelma. Vaikka Raamattu on kaikkien kristittyjen yhteinen kirja, eri kirkkokunnissa on käytössä toisistaan poikkeavia Raamatun sisältökokonaisuuksia.

Raamattuun liittyy käsite pyhä. Sen alkulehdillä lukee Pyhä Raamattu. Kirkolla on muitakin pyhiä esineitä kuin Raamattu. Nykyään luterilaisetkin käyttävät ikoneja ja monet alttarin esineet ovat pyhiä.

Uusi ja Vanha testamentti

Raamattu on jaettu kahteen pääosaan: Vanhaan ja Uuteen testamenttiin. Raamattu on kristityille Jumalan sanaa ja uskon perusta. Se muodostuu 66 kirjasta.

Vanha testamentti sisältää kirjoituksia Israelin kansan vaiheista ja uskonnosta. Siinä on 39 kirjaa. Se syntyi n. 800-165 eKr. Se on myös juutalaisuuden pyhä kirja, jota kutsutaan Tanakiksi. Ja tämän lisäksi juutalaisilla on erillinen Talmud kokoelma, joka on Tanakia eli heprealaista Raamattua täydentävän suullisen lain yhteenveto ja selitysteos.

Uusi testamentti kertoo Jeesuksen elämästä, opetuksista ja varhaisen kirkon synnystä. Keskeisintä sisältöä ovat evankeliumit (Matteus, Markus, Luukas ja Johannes). Lainatuin ja käytetyin osa Raamattua on Matteuksen evankeliumin luvut 5-7. Se sisältää Jeesuksen Vuorisaarnan eli ikään kuin testamentin. Usein suositellaan Uuden testamentin lukemisen aloitettavan Johanneksen evankeliumista, vaikka se on kielellisesti vaikeampi ymmärtää kuin vaikkapa Markuksen evankeliumi. Lutherin mukaan Johanneksen evankeliumi on opillinen kokonaisuus ja muut evankeliumit ovat enemmänkin Jeesuksen elämästä ja teoista kertomista. Uusi testamentti sisältää 27 kirjaa ja se syntyi 50-150 jKr.

Eräät kirkot katsovat Raamattuun kuuluviksi myös Apokryfikirjat (VT:n varhaiseen kreikankieliseen versioon sisältyneet kirjat, esim. Siirakin kirja ja Makkabealaikirjat). Näitä on käännetty myös suomeksi.

Raamatun taustasta

Raamattu kanonisoitiin eli määriteltiin yhdeksi kokonaisuudeksi 300-luvun lopulla vastaamaan sisällöltään nykyistä Raamattua, kun päästiin yksimielisyyteen siitä, mitä kirjoja sisällytetään Uuteen testamenttiin. Näistä sovittiin silloisen katolisen kirkon kirkolliskokouksessa.

Nykyään Ortodoksisen ja katolisen kirkon käytössä oleva Vanha testamentti perustuu hepreankielisen tekstin kreikankieliseen käännökseen (Septuaginta). Se sisältää myös toissijaiset apokryfikirjat, joita on 11 kappaletta. Ortodoksinen kirkko Suomessa käyttää samaa, vuodelta 1992 peräisin olevaa Raamatun suomennosta kuten luterilainen kirkko.

Raamatun kääntäminen

Raamattu on maailman laajimmalle levinnyt kirja. Sen osia voi lukea yli tuhannella kielellä. Suomessa Evankelis-luterilaisen kirkon kirkolliskokous viime sijaisesti päättää kulloisestakin virallisesta käännöksestä. Vuoden 1992 käännöstä varten kirkolliskokous asetti jo vuonna 1974 raamatunkäännöskomitean, jonka kokoonpano oli melko laaja. Ja komitea taas kutsui asiantuntijoita varsinaiseen käännöstyöhön.

Raamattu eri muodoissaan

Suomessa erityisesti Suomen Piipliaseura on raamattuasioden asiantuntija ja heidän verkkosivultaan voi lukea raamattua. He ovat myös olleet yhtenä kustantajana paperisena kirjana oleville raamatuille. Viime aikoina on tehty Raamatusta uusi

äänikirja ja sitä on lukenut muun muassa näyttelijä Krista Kosonen. Saavutettavuuskirjasto Celiasta voit saada Raamatun luettavaksesi.

MATTI LAURILAN PITKÄ URA OULUN HIIPPAKUNNASSA

Tuula Paasivirta

Pastori Matti Laurila on työskennellyt Oulun hiippakunnassa jo yli 20 vuotta Kansainvälisen työn hiippakuntasihteerinä. Alkuun työnantaja oli Suomen Lähetysseura ja vuodesta 2014 alkaen työnantaja on ollut Oulun hiippakunnan tuomiokapituli. Työ ja työn sisältö Matti Laurilalla on paljolti sama kuin ennenkin, vaikka työnantaja vaihtui organisaatiouudistuksessa. Tosin ennen puhuttiin lähetystyöstä, nykyään käytetään myös ilmaisua Kirkon maailmanlaaja missio. Aiemmin Laurila työskenteli seurakuntapastorina, ensin Pattijoella Raahessa kymmenen vuotta ja sitten kuusi vuotta Kempeleessä.

Etenevä silmäsairaus

Matti Laurilalla on synnynnäinen silmien verkkokalvon rappeuma, joka on sittemmin vienyt häneltä näkökyvyn kokonaan. Verkkokalvorappeuma (retinitis pigmentosa) on geneettinen ja melko yleinen silmän verkkokalvon eli retinan rappeutumissairaus. Joskus tauti liittyy potilaalla osana Usherin oireyhtymään. Monilla retiniitikoilla on putkinäkö. Perinnöllinen silmäsairaus diagnosoitiin Matilla jo kahdeksanvuotiaana, mutta se ei juuri vaikuttanut hänen koulunkäyntiinsä.

Matti näki murrosikänsä saakka melko normaalisti ja tuolloin hän vielä salasi asian kavereiltaan. Se aiheutti jonkin verran hankalia tilanteita. Lukiossa hän sen sijaan kertoi avoimesti sairaudestaan ja se helpotti elämää ja kaverisuhteita. Hän koki, että sai jopa arvostusta enemmän kuin ennen. Tuolloin hän otti käyttöön kirkkaamman lampun ja tehokas valo auttoi häntä jo paljon lukiovuosina. Matti jatkaa: -Siitä lamppujen teho vähitellen kasvoi ja lukunopeuteni hidastui. Vasta työelämässä sain käyttööni tekstinsuurennuslaitteet ja tietokoneen puheohjelmineen, kertoo Matti.

Puhumme siitä, että on paljon helpompaa, kun saa sopeutua näkövammaan hitaasti sen sijaan, että sokeutuisi yhdessä yössä. Matti koki vasta 50 -vuotiaana olevansa täysin sokea.

Matti jatkaa pohdintaansa: - Eräs isompi käänne tapahtui, kun tänne piispan talolle Ouluun tullessani otin valkoisen kepin käyttööni. Olin Helsingissä Näkövammaisten liiton silloisissa Mäkelänkadun tiloissa törmännyt ihmisiin, jotka yrittivät väistää minua, vaikka luulin itse väistäväni heitä. Avun pyytäminen on helpompaa, kun valkoinen keppi jo kertoo, etten näe. Ilman sitä voidaan ihmetellä, miksi tuo nyt apua pyytää. Ja ihmiset kävelivät ohi. Valkoinen keppi on vahva viesti, toteaa Matti.

Rippikoulu johdatteli kiinnostuksen teologian opintoihin ja hengelliseen työhön

Palaamme Matin kanssa keskustelussa opiskeluaikoihin. -Kävin tavallisen rippikoulun ja toimin isosena sekä olin mukana seurakunnan nuorten toiminnassa. Asuimme perheeni kanssa Lohjalla. Lähdin lukioaikana vaihto-oppilaaksi Amerikkaan. Asia oli tuttu, kun kotonani oli vaihto-oppilaita lukioaikani. Luulin, että olisin voinut pitää salassa amerikkalaisilta näkövammani tai ajattelin kertoa sen vasta paikan päällä. Mutta äiti oli kirjoittanut heille etukäteen näkövammastani ja minut otettiin todella hyvin vastaan. Ja paikalliset rotaryt auttoivat ja tukivat minua. Ja tuo vuosi teki minusta rohkeamman, iloitsee Matti.

Lukion jälkeen minua kiinnosti teologia, jatkaa Matti. Suoritin teologian maisterin tutkinnon kuudessa vuodessa kohtuu hyvin arvosanoin. Vasta opiskeluaikana tulin tietämään, että on sokeita pappeja. Ja oli hienoa kuulla, että tästä voi tulla ammatti, koska hengellinen työ kiinnosti ja edelleen kiinnostaa minua, kertoo Matti.

Hyvä arki ja työelämä

Matin työelämä on kulkenut seurakuntatyöstä Oulun hiippakunnan työhön.
– Kiitos Jumalalle, että olen työssä, jota pystyn tekemään. Työni on innostavaa ja mielenkiintoista, Laurila huokaa kiitollisena.

Sopeutumista näön menettämiseen on auttanut pitkä sopeutumisaika ja erilaiset arjen apuvälineet, iloitsee Matti. Opaskoirakin minulla aikaisemmin oli, mutta jouduin toteamaan, ettei se sovi reissutyöläiselle. Se ei ollut minun juttuni, kun jo töissä matkustan paljon eri ympäristöissä, toteaa Matti.

Laurila pystyy liikkumaan valkoisen kepin kanssa hyvin paikasta toiseen. Helsingissäkin hän osaa suunnistaa päärautatieasemalta Kirkkohallitukseen Etelärantaan. Hän kertoo mielenkiintoisista kohtaamisista tuolla matkalla, kun joko hän itse kysyy neuvoa tai joku kanssakulkija haluaa opastaa häntä vaikkapa tietöiden ohi. Ja niitähän Helsingissä riittää. Matti suhtautuu äärettömän positiivisesti auttajiinsa ja pitää paljon keskusteluista, joita ihmisten kanssa syntyy näissä tilanteissa.

Matti puhuu tästä asiasta hyvin positiivisesti ja rakentavasti. Se on jopa virkistävää sen keskellä, kun me vammaiset ihmiset niin paljon puhumme pärjäävyydestä ja ettemme tarvitse tai halua apua eri tilanteissa vierailta ihmisiltä. Toki niin sanottu pakkoauttaminen onkin oma lukunsa ja Mattikin sanoo tuntemattomalle auttajalleen ystävällisesti mutta lujasti, kuinka häntä autetaan ja kertoo senkin, että tästä risteyksestä osaankin jo yksin mennä kulloiseenkin kohteeseeni. Näkövammaisen opastamisessa on omat niksinsä. Ja niitä Mattikin saa kertoa vieraille ja tutummille auttajille.

Matti kertoo kiinnostavan näkökulman siihen, miksi on hyvä ottaa apua vastaan. Matin sanoin: Minusta on tullut rohkeampi pyytämään apua. Apua pyytäessä tulee kivoja keskusteluja ja hyviä kohtaamisia. Minulla on mottona, kun eräässä koulutus-tilanteessa eräs aivotutkija sanoi, että ihmisen aivoille tekee hyvää,

kun hän saa tehdä hyvää. Kännykän sokeiden sovellus on myös ahkerassa käytössä Matin elämässä työssä ja liikkumisen tukena.

Työnkuva on muuttunut vuosien varrella

– Tehtäväni on järjestää jatkokoulutusta, erilaisia neuvottelupäiviä ja tapahtumia esimerkiksi lähetystyöstä, kansainvälisestä diakoniasta ja maahanmuuttaja- tai ystävyysseurakuntatyöstä, Matti sanoo. Suurin yksittäinen vuosittain toistuva tehtäväni on Oulun hiippakunnan Lähetysjuhlat, kertoo Matti.

Oulun hiippakunta on pinta-alaltaan Suomen suurin ja ulottuu Keski-Pohjanmaalta aina Utsjoelle saakka. Pituutta sillä on yli 800 kilometriä. – Yli puolet työpäivistä vietän toimistolla Oulussa, mutta yön yli kestäviä matkoja on aika paljon, toteaa Matti.

Laurila on tyytyväinen Pohjois-Suomen bussiyhteyksiin rautatieasemilta eteenpäin. Junissa hän on tottunut kyselemään muilta matkustajilta, kummalla puolella junaa laiturilla kulloinkin on. – Liikkuminen ei ole vielä ollut minulle sellainen este, ettei työni onnistuisi, hän sanoo. Jutellessamme huomaan Matilla olevan samanlaista kekseliäisyyttä ja ongelman ratkaisukykyä kuin niin monella muullakin vammaisella ihmisellä on. Hän osaa suunnitella työmatkan reititykset hyvin ja on siinä äärettömän kekseliäs. Taksia hän käyttää vain silloin kun ei ole muuta vaihtoehtoa tai se nopeuttaa tilannetta ratkaisevasti. Välillä pääsee työkavereiden kyydissä, kimpakyydit on hyödyllisiä, etenkin pohjoisessa.

Työn kuva on muuttunut vuosien varrella ja nykyään hän toimii muun muassa työyhteisökonsulttina ja melko laaja-alaisesti kouluttajana hiippakunnan alueella. Viesti Jumalan armosta on tärkeä asia, jota on ilo ihmetellä yhdessä muiden kanssa, iloitsee Matti. Häneltä kysellään paljon esteettömyydestä ja saavutettavuudesta muun muassa piispantarkastuksissa.

Hänellä on pieni määrä henkilökohtaisen avun tunteja käytössään työasioissa ja joskus pitää sihteeriltä kysyä jotain. Matti jatkaa: Pidän tärkeänä, että olen kohtuu ahkera työssäni ja annan vasta vuoroisesti jotain palveluksia työkavereille.

Lähetystyön monet näkymät Matin perheen elämässä

Lähetystyöllä on Laurilan elämässä myös henkilökohtainen ulottuvuus. Hän haki yhdessä perheensä neuvottelukeskuksesta työskentelevän Vuokko vaimonsa kanssa pari kertaa lähetystyöhön. Asia ei kuitenkaan tuolloin edennyt lähtöön asti Matin etenevän näkövamma vuoksi. Mutta kaipuu lähetyskentälle poiki kuitenkin sapattivuoden. Laurila oli puolisonsa kanssa vuoden Israelissa, missä hän opiskeli heprealaisessa yliopistossa Raamatun arkeologiaa ja juutalaisuuden historiaa. – Se oli huikea vuosi, hehkuttaa Matti.

Lähetysseuran hiippakunnallisessa työssä ollessaan Laurila ennätti olla kuitenkin myös puolen vuoden jakson lähetystyössä Nepalissa yhdessä vaimonsa Vuokon kanssa. – Kirsti Kirjavainen Suomen Lähetysseurasta kysyi, lähtisimmekö Nepaliin tekemään vammaistyön kartoitusta. Lähdimme sinne kahden teini-ikäisen lapsemme kanssa,

Laurila kertoo. Nepalissa he haastattelivat paikallisia sokeita heidän onnellisuutensa mahdollistajista ja esteistä ja laativat siitä tutkielman paikallisen vammaisjärjestön käyttöön.

Sopeutumisvalmennus olisi ollut hyvä apu parisuhteelle

Matti Laurilan puoliso Vuokko huolehtii yksin heidän pihansa kaikesta ruohonleikkuusta, auton tankkaamisesta vesisateessa, aikanaan omien lasten kускаamisesta ja monesta muusta.

– Yritän tehdä kotona kaikkea, mitä pystyn, kuten imurointia, tiskikoneen tyhjennystä ja pyykkien ripustamista koneesta narulle. Teen myös lumitöitä ja pesen auton, Matti Laurila sanoo.

– Vaikka näkövammani on ollut parisuhteellemme haaste, on se myös antanut jotakin tunteiden ilmaisemisen tärkeyttä. Olemme vaimoni kanssa luonnollisesti parhaat ystävät ja olleet valmiita tarttumaan isoihin haasteisiin.

Laurila ajoi kolmikymppiseksi saakka polkupyörällä, mutta joutui luopumaan siitä näkövammansa vuoksi. Tuolloin hän ei tiennyt, että tandem sopii hyvin näkövammaisille, vaan piti sitä ensin pelleilypyöränä. Lopulta pariskunta kuitenkin hankki tandempyörän, ja he ovat kiertäneet sillä aina Ahvenanmaata myöten. Tandemin päällä keskusteleminen onnistuu paljon paremmin kuin kahdella irrallisella pyörällä ajellessa, mainitsee Matti.

Jutellessani Matin kanssa perheestä ja parisuhteesta, hän myöntää, että olisi ollut järkevää mennä sopeutumisvalmennuskurssille. -Koin, etten tarvinnut sellaista, mutta puolisoni sanoi, että hän olisi tarvinnut sitä, vahvistaa Matti. Häntä vähän kaduttaa, etteivät he pariskuntana aikanaan menneet sinne.

Ei vahvoja yhteyksiä näkövammaispiireihin

Matilla ei ole ollut vahvoja yhteyksiä näkövammaispiireihin. Matti sanoo useaan kertaan haastattelun eri vaiheissa, että hän ei läheskään aina miellä itseään näkövammaiseksi tai sokeaksi, vaikka hän nykyään arvostaakin vertaistukea entistä enemmän.

Hauskaa ystävien keskuudessa on, että meillä on kolmen miehen porukka, jossa kaksi meistä on näkövammaisia ja yksi on silmälääkäri. Saunomme usein ja puhumme myös paljon muutakin kuin näkövammaisasiaa, kertoo Matti. Ja hän vielä jatkaa.- sain joitakin vuosia sitten kutsun tulla mukaan Pohjois-Pohjanmaan Näkövammaisten yhdistyksen työikäisten klubiin. Sinne päästyäni totesin, juuri tätä minä tarvitsen, vahvistaa Matti.

Saavutettavuuden ja vammaisuuden neuvottelukunnan puheenjohtaja

Kirkossa toimii Kirkon saavutettavuuden ja vammaisuuden neuvottelukunta. Se tukee Saavu – Kirkon saavutettavuusohjelman toteutumista kirkossa ja seurakunnissa. Neuvottelukunta vastaa myös YK:n vammaissopimuksen velvoittavuuteen:

Vammaisten ihmisten tulee olla mukana, kun toimenpiteitä suunnitellaan ja toteutetaan kirkossa. Matti Laurila toimii tämän neuvottelukunnan puheenjohtajana. Hän tuntee hyvin juuri kirkon työn.

Iloa elämään tuottaa

Iloa 62 vuotiaalle Matille tuovat työn lisäksi perhe, puoliso, neljä tytärtä, vävyt ja lapsenlapset. Hän myös iloitsee siitä, että pystyy lenkkeilemään ja hiihtämään talvisin. – Minulla on rikas elämä. Toivon vain muistavani, että kaikilla maailmassa asiat eivät ole näin hyvin.

Lähteet: Sari Karjalainen: Airut -lehti 8/ 2018

Sari Savela: Sansa -lehti 4/2024

Tuula Paasivirta: Matti Laurilan haastattelu 30.10.2025

VIRREN TARINA

Tauno Väinölä

Virsi 27 Juhlimaan tulkaa

Virsikirjamme jouluvirsien osaston aloittaa viiden keskiajalta peräisin olevan, alun perin latinankielisen virren sarja (virret 16–20). Sukupolvesta toiseen ovat niiden sävelmät ja tekstit antaneet arvokkaan leimansa joulun juhlintaan. Näitä ilovirsiä laulaessamme tulemme osallisiksi kallisarvoisesta perinnöstä. Suomen kielelläkin niitä kaikkia on veisattu jo neljä vuosisataa, Jaakko Finnon ja Hemminki Maskulaisen päivistä saakka.

Nykyiseen virsikirjaan saatiin kuudeskin alun perin latinankielinen virsi: Juhlimaan tulkaa. Moni tuntee sen suosittuna kuorolauluna *Adeste fideles*, jota laulaessa tai kuunnellessa helposti saattaa ajatella, että ollaan tekemisissä keskiaikaisen laulun kanssa, kun kerran latinaksi. Vielä sata vuotta sitten niin otaksuttiinkin. Vähitellen tutkijat päätyivät sille kannalle, että kyseessä olisikin ranskalainen laulu 1700-luvulta. Vihdoin 1949 muuan tutkija päätteli, että laulun runoilija ja säveltäjä olisi englantilainen John Francis Wade (1711-1786). Laulun varhaisin löydetty käsikirjoitus on vuodelta 1743.

Laulun *Adeste fideles* suomensi ensi kerran Jyväskylän seminaarin musiikin lehtori P. J. Hannikainen. Hänen tuttu suomennoksensa alkaa sanoilla "Nyt riemuiten tänne kiiruhusti tulkaa". Se sisältyi Hannikaisen toimittamaan kokoelmaan *Pieni lauluseppele II* (1892). Virsikirjan uuden suomennoksen on tehnyt vantaalainen uskonnonopettaja ja virsirunoilija Pekka Kivekäs.

Virsi kutsuu Betlehemiin, kunnioittaen kumartamaan ihmisen lapseksi syntynyttä taivaan kuningasta. Riemuiten siinä liitytään enkelien kuoroon: "Kunnia olkoon taivaan Jumalalle / ja maassa olkoon rauha / ja hyvä tahto luona ihmisien!"

Virren 27 sanat

1. Juhlimaan tulkaa toivon täyttymistä,
rientäkää, kutsuu nyt Betlehem!
Etsikää lasta, taivaan kuningasta,
ja kumartamaan tulkaa
ja kumartamaan tulkaa
ja kumartamaan tulkaa Herraamme!

2. Herrojen Herra, valo maailmamme,
ihmisen lapseksi syntynyt.
Katsokaa lasta, taivaan kuningasta,
ja kumartamaan tulkaa
ja kumartamaan tulkaa
ja kumartamaan tulkaa Herraamme!

3. Kaikuvat virret enkeleiden kuoron,
niihin me yhdymme riemuiten:
Kunnia olkoon taivaan Jumalalle
ja maassa olkoon rauha
ja maassa olkoon rauha
ja hyvä tahto luona ihmisten!

4. Kirkkaana loistaa meille uusi aamu,
syntymäjuhla on Jeesuksen.
Taivaasta saapui Sana ihmiseksi,
siis kumartamaan tulkaa,
siis kumartamaan tulkaa,
siis kumartamaan tulkaa Herraamme!

UUTISIA KIRKON LIEPEILTÄ

koonnut Tuula Paasivirta

Tässä on sinulle kuultavaksi ja luettavaksi muutama kirkollinen pikku uutinen.

Henki-lehti luetuspalveluun

Herättäjäyhdistys ry:n Henki-lehti 6/2025 uutisoi marraskuussa, että Henki-lehti alkaa ilmestyä myös luetusmuodossa vuoden 2026 alussa. Lehteä voi lukea Näkövammaisten Liiton luetuspalvelussa tietokone- ja mobiilisovelluksilla ja daisy-laitteilla.

Jaakko Löytylle elämäntyöpalkinto

Muusikko Jaakko Löytylle myönnettiin elämäntyöpalkinto Glow festivaalilla. Palkinto juhlisti Löytyn ansiokasta yli 50-vuotista uraa sekä hänen 70-vuotisjuhlavuottaan.

Glow on gospelmusiikin tapahtuma, joka järjestettiin viime elokuussa toisen kerran. Seuraava festivaali on elokuussa 2026.

Olympiakomitea luopuu kisapappitoiminnasta

Kisapappitoiminnan taustalla on ollut yhteistyö, jossa ovat olleet mukana Kirkkohallitus, kyseisen papin työnantajaseurakunta ja Suomen olympiakomitea. Olympiajoukkueen kisapappina on viime vuosina toiminut Leena Huovinen Helsingistä ja kirkkoherra Olli-Pekka Silferhuth Tampereelta on toiminut paralympia joukkueen kisapappina.

Jumalanpalvelus ja kasvatusta -yksikön johtaja Jarmo Kokkonen Kirkkohallituksesta kertoo Kotimaa -lehden mukaan, että aiemmin asiasta on sovittu kisakausi kerrallaan kaksi tai neljä vuotta eteenpäin. Tämä uusi tilanne tuli Kokkonen mukaan yllätyksenä Kirkkohallitukselle.

Kisapappitoiminnalla on ollut pitkät perinteet, jotka ovat perustuneet vakiintuneeseen käytäntöön. Sekä Huovinen että Silferhuth kertovat, että työ on monipuolista eikä tarkoitus ole tuoda omaa uskontokuntaa esille, vaan palvella kaikkia tasapuolisesti.

Suomen Olympiakomiteassa paralympialaisista vastaavan Kimmo Mustosen mukaan keskusteluja kisapappitoiminnan jatkumisesta paralympialaisissa käydään lähiviikkoina. (lähde: Kotimaa -lehti numero 9/2025) Myös YLE uutisoi, että neuvotteluja käydään vielä jatkosta, mutta Milano Cortina kisoissa ei kisapappia nähdä.

Merimieskirkko 150 vuotta

Suomen merimieskirkko täyttää tänä vuonna 150 vuotta ja juhlamessua vietettiin 21.9. Merimieskirkot ulkomailla sijaitsevat Lontoossa, Brysselissä, Rotterdammassa ja Hampurissa. Toimintaa on myös Espanjan Aurinkorannikolla, Irlannissa, Luxemburgissa, Puolassa ja Kaukoidässä.

Kotimaassa merimieskirkko toimii seitsemällä paikkakunnalla. Jokaisella kirkolla työskentelee satamakuraattori yhdessä vapaaehtoisten kanssa. Ulkomailla joissakin kohteissa on töissä merimiespastori tai diakoni.

Ihmisoikeusfoorumi

Mikä on kirkon rooli vammaisten rinnalla maailmassa? Kirkon ihmisoikeusfoorumin 2025 teemana on Kirkko ja vammaiset globaalissa työssä.

Kirkon ihmisoikeusfoorumi järjestetään 4.12. klo 13-16 Kirkon talolla Helsingissä (Eteläranta 8, Mikael-sali). Tilaisuuteen voi osallistua myös tänä Teamsilla. Viittomakielen tulkkaukset saatavilla. Tilaisuus on maksuton.

Päivän ajatuksena on valottaa, miten kirkko ja sen sopimusjärjestöt toimivat vammaisten kanssa yhdenvertaisuuden ja osallisuuden vahvistamiseksi ympäri maailmaa. Mukana asiantuntijoita, kansainvälisiä videotervehdyksiä ja paneelikeskustelu.

Tilaisuuteen tulee ilmoittautua kirkon verkkosivujen kautta. Jos et löydä ilmoittautumislinkkiä voit soittaa tämän lehden tilauksista vastaavalle Arja Kunnalalle puh. 050 3525723. Tilaisuuden järjestää Kirkkohallitus.

Vammaisuuden teologia kirja ilmestyy

Saavutettava Jumala - Vammaisuuden teologia ja yhdenvertaisuus kirkossa -kirja ilmestyy 3.12.2025 ja julkistetaan Kirkon ihmisoikeusfoorumissa 4.12. Kirkkohallituksessa Kirkon talolla.

Kirjaa voi tilata www.Sacrum.fi tai puh. 040 735 2096, sähköpostitilaukset voit tehdä osoitteella: tilaus@sacrum.fi ja kivijalkamyymälä on Helsingissä Kalevankatu 20.

Kirja saattaa olla tulossa Saavutettavuuskirjasto Celiaan äänikirjana vuonna 2026 . Asia on vielä hieman avoinna. Ensi keväänä kirjasta kerrotaan enemmän tässä lehdessä.

Kustantajan sivulla kirjaa mainostetaan seuraavasti: ”Saavutettava Jumala - Vammaisuuden teologia ja yhdenvertaisuus kirkossa pohtii tuoreesti ja rohkeasti vammaisuutta kristillisestä ihmiskäsityksestä käsin ja haastaa kirkkoa tunnistamaan, millä tavoin todellinen yhdenvertaisuus voisi kirkossa Kristuksen ruumiina toteutua.”

Kirjan toimittaja on asiantuntija Katri Suhonen Kirkkohallituksesta ja se on artikkelikokoelma.

PYHÄINPÄIVÄNÄ SANA SINULLE

Jussi Laine, Kirkon verkkosivut

Merimieskirkon pappi. Koti-ikävän ja kaukokaipuun kokemusasiantuntija.

Hartaus alkaa Vuorisaarnan tekstillä

Matteus 5: 1-12 Autuaaksijulistus

Nähdessään kansanjoukot Jeesus nousi vuorelle. Hän istuutui, ja opetuslapset tulivat hänen luokseen.

Silloin hän alkoi puhua ja opetti heitä näin: Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita murheelliset: he saavat lohdutuksen.

Autuaita kärsivälliset: he perivät maan.

Autuaita ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano: heidät ravitaan.

Autuaita ne, jotka toisia armahtavat: heidät armahdetaan.

Autuaita puhdassydämiset: he saavat nähdä Jumalan.

Autuaita rauhantekijät: he saavat Jumalan lapsen nimen.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden vuoksi vainotaan: heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea paha.

Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri. Niinhän vainottiin profeettojakin, jotka elivät ennen teitä.

Tänä pyhäinpäivänä sytytän jälleen neljä kynttilää

”Muistaminen ja kaipaaminen pitävät menettämämme ihmiset lähellä”

Ensimmäisen kynttilän sytytän heille, jotka pääsivät pois vanhoina ja väsyneinä. Muistan heitä kaikkia, joita olen saattanut hautaan elämästä kyllyiksi saaneina.

Erityisen ajatukseni omistan hänelle, jolta opin niin paljon. Hänelle, minua 69 vuotta ennen syntyneelle, joka rakasti niin, että se tuntui sydämessä saakka. Näen hänen silmänsä, jotka katsoivat niin lempeästi. Haluaisin sen katseen itselleni, että voisin katsoa toista ihmistä yhtä rakastaen, yhtä hyväksyvästi niin, että toinen tuntee olonsa maailman tärkeimmäksi.

Toisen kynttilän sytytän heille, joiden elämä loppui aivan liian aikaisin.

Erityisen ajatukseni, yhä viiltävän surun ja kipuni omistan hänelle, jonka kanssa jaoin lapsuuden ja nuoruuden. En niinkään itke sitä mitä minulta jäi puuttumaan. Itken sitä kaikkea, mitä hän ei saanut kokea. En itke kuolemaa vaan itken elämätöntä elämää. Kaikkea sitä, mitä tämä maailma ja ihmiset eivät saaneet häneltä, kun sairaus vei mennessään. Kaikkea sitä puuttumaan jäänyttä ja jäävää itken. Siitä on jo melkein kolmekymmentä vuotta, mutta edelleen muistan hänet joka päivä.

Tiedän, että tänäänkin maailmassa liian moni nuori elämä jää kesken julmasti ja turhaan. Herra, kuinka kauan vielä meiltä kestää oppia elämään sovussa ja rauhassa? Vai olisiko sinun jo aika puuttua tähän?

Kolmannen kynttilän sytytän meille, jotka täällä elämme ja kaipaamme.

Sen liekki on elämän liekki. Elämä on kaipaamista, se on tänne jäämistä muiden lähtiessä ensin. Ehkä se on omankin vuoron odottamista ja toivoa siitä, että omat päivät kuluisivat oikein. Että rakastaisin. Tekisin oikeita ja hyviä asioita. Ja sitä, että kun oma aika koittaa, minut muistettaisiin hyvällä ja kaipauksella. Haluan jättää hyvän jäljen tähän maailmaan niiden kautta, jotka jäävät tänne jälkeeni. Samalla toivon ja pyydän, että päiviä olisi vielä paljon edessä. Että pääsisin siihen joukkoon, joka lähtee täältä elämästä kaiken saaneena ja kaiken sille antaneena.

Neljännän kynttilän sytytän toivolle.

Muistaminen ja kaipaaminen pitävät menettämämme ihmiset lähellä. He elävät edelleen sydämessä, ajatuksissa ja siinä jäljessä, jonka he meihin ovat jättäneet. Toivon, että jaksan pitää heistä kiinni tunteillani ja ajatuksillani. Toivon, että voin jakaa sitä rakkautta, jota olen kokenut heidän kanssaan eteenpäin niin, että aikani koittaessa päädyn osaksi sitä sukupolvien ja rakkauden ketjua, jossa muistot elävät. Ja samalla toivon, että elämä ei jatku pelkästään muistoissa, että on olemassa toinen todellisuus, sanotaan sitä vaikka Jumalaksi. Että elämä jatkuu ja voin vielä kertoa heille kaipauksestani. Sanotaan sitä vaikka taivaaksi, siellä kerran tapaamme. Siitä toivosta kertoo se rakkaus, joka tänäänkin kulkee kuoleman rajojen yli.

ADVENTTI ALOITTAJ JOULUN ODOTUKSEN

Lähde: Rauhan tervehdys verkkolehti | Julkaistu 25.11.2021

Rauhan Tervehdys -lehteä julkaisee Rauhan Tervehdys ry. Yhdistyksen jäseniä ovat Oulun seurakuntayhtymä sekä usea maantieteellisesti Oulua lähellä oleva seurakunta.

Jokaisella adventtisunnuntailla on oma teemansa. Ensimmäisen adventin teema on nöyryys. Toisen adventin aiheena on Kristuksen paluu. Kolmannen teema on katumus ja neljännen aiheena on ilo.

Adventtiajan raamatuntekstit puhuvat Kristuksen tulemisesta neljästä näkökulmasta: Jumala tulee ihmiseksi Jeesus-lapsessa, Jeesus tulee lupauksen täyttäjänä kansansa keskelle, Kristus tulee sanassa ja pyhissä sakramenteissa seurakunnan keskelle sekä ihmisten sydämiin ja Kristus tulee kaikkeuden Herrana aikojen lopulla.

Sana adventti tulee latinankielisistä sanoista adventus Domini, Herran tuleminen.

Kynttilät symboloivat valoa ja Messiasta

Adventin kynttilät symboloivat valoa sekä pelastajaa – Messiasta, jota odotetaan.

Adventtikynttilöiden käyttö levisi Suomeen 1900-luvulla Ruotsista, minne tapa oli tullut puolestaan Saksasta. Monessa nykykodissakin ensimmäisenä adventtina nostetaan esiin adventtikynttelikkö tai neljä yksittäistä kynttilää rinnakkain.

Kynttilöistä vasemmanpuolimmainen sytytetään ensimmäisenä adventtina. Seuraavana adventtina sytytetään kaksi kynttilää, siitä viikon päästä palaa jo kolmaskin kynttilä, kunnes neljäntenä adventtina voi sytyttää yhtä aikaa kaikki neljä kynttilää. Näin valon määrä lisääntyy, kun joulun lähestyy.

Vuonna 2025 ensimmäinen adventtisunnuntai on 30. marraskuuta ja neljäs adventtisunnuntai 21. joulukuuta.

Kirkkovuoden suurten juhlien vietossa on kolme vaihetta: valmistautuminen, juhla ja juhlan jälkivietto. Joulua edeltävä valmistautumisvaihe on adventtiaika. Joulun juhla-aika kestää jouluaatosta loppiaiseen. Joulun jälkivietto muodostuu loppiaisen jälkeisistä sunnuntaista.

Adventtina alkaa uusi kirkkovuosi

Ensimmäisestä adventtisunnuntaista alkaa paitsi joulun odotus, myös uusi kirkkovuosi.

Kirkon jumalanpalveluselämä saa sisältönsä kirkkovuodesta: joka sunnuntailla ja kirkollisella juhlalla on omat raamatuntekstinsä ja rukouksensa. Pyhä pyhältä kirkkovuoden aikana seurataan Jeesuksen elämänvaiheita ja kuullaan hänen opetuksiaan.

Suomen luterilaisen kirkon kirkkovuosikalenteri seuraa rakenteeltaan läntisen kristikunnan perinnettä. Siinä kirkkovuosi jakaantuu joulu-, pääsiäis- ja helluntai-jaksoon.

LOPPUSANAT

Saavu Kirkkoposti 3/2025 päättyy tähän. Kiitos, kun kuuntelit. Valoisaa joulunaikaa. Lehden luki Tuula Paasivirta.